

Vpričo Boga!

7. Hipne molitve.

b) V naravi.

Katekizem nas uči, da je ljubi Bog svet in vse, kar je na svetu, ustvaril v svojo čast in v blagor stvarjem. Vem, da so vam že gospod katehet pojasnili, kaj pomeni ta nauk. Jaz vam tukaj posebej povdarjam le to, kako nas vse stvari v naravi spominjajo pričujočnosti božje in nas takorekoč silijo, da mislimo na svojega Stvarnika in ga prisrčno častimo. Zlasti pa nam pomagajo, da čestokrat ponavljamo pobožne vzdihljaje.

Vesoljno stvarstvo naj nas spominja, kako neskončno moder, mogočen in veličasten je Bog, ki je vse iz nič naredil in vse vzdržuje takorekoč z enim prstom. „Kako veličastna so tvoja dela, o Gospod, vse si naredil v modrosti“ (Ps. 103, 24.) „Gospod, naj te hvalijo nebesa in zemlja, morje, studenci in reke, in vse tvoje stvari, ki so v njih.“ (Tob. 8, 7.) „Kaj imam v nebesih in kaj hočem na zemlji brez tebe?“ (Ps. 72, 25.) — Nebo in zemlja bosta prešla, tvoje besede ne bodo prešle.

Nebo. Pogled v nebo vzbuja v pobožnem srcu najlepša čustva, n. pr. hvaležnost do Jezusa, ki je bil od vekomaj v sreči in slavi Boga Očeta, pa je iz ljubezni do nas zapustil svoje nebeško veličastvo in prišel v našo solzno dolino. Slavimo ga, kakor so ga slavile angelske množice ob njegovem rojstvu. Tja gor je šel kot Bog in človek pripraviti nam bivališča. Zahvaljujmo Boga že naprej za tolike obljube in že naprej se veselimo obljubljenе sreče; hrepeneč pozdravljajmo iz daljave prihodnji svoj dom. Pa tudi resne misli nam vzbuja pogled v nebo: kaj pa če izgubim oni častni in srečni prostorček, ki mi ga je šel pripraviti Jezus v nebesih?! — Odondot bo prišel soditi žive in mrtve — z veliko močjo in častjo!

Solnce in zvezde, luč in ogenj. Solnčni vzhod nam kliče: Zopet nam je ljubi Bog podaril nov

dan, ki ga moramo lepo preživeti v njegovo čast. V nebesih bo večni dan brez noči in teme! — Kadar ti solnce pripeka, da se potiš, spominjaj se Jezusovega truda, njegovega krvavega potu. — Solnce naj te spominja na božje oko, ki je veliko svitlejše nego solnce; pred njim se ne more skriti nobena reč. — Ko se solnce pomika proti zatonu, te spominja, da odpusti razžalnikom, predno zajde; spominja te tudi, da se v kratkem približa večer tvojega življenja. Posebej pa naj te spominja solnce na Jezusa ter večkrat vzklikni v svojem srcu: „O prelepo Solnce pravičnosti, Gospod Jezus Kristus, kdaj mi boš vzhajalo? O Gospod; ogrej moje srce; vnemaj mojo dušo z ognjem svoje ljubezni. Kolika temota je v mojem duhu, Gospod, razsvetli me! razsvetli vse grešnike, ogrej vsa mrzla srca!“

Zvezdnato nebo nam žarno oznanja neskončno lepoto in velikost božjo ter veličastvo nebeškega raja, onega zaželenega kraljestva nad zvezdami. Sv. Ignacij Lojolski je kaj rad opazoval zvezdnato nebo in mnogokrat vzdihnil: „O kako mi mrzi zemlja, ako premišljujem nebo!“ Neka druga sveta oseba je vzdihnila ob pogledu v nebo: „Moj Bog! vse te-le zvezde bodo kdaj pod mojimi nogami, ko me boš vzprejel v svoje kraljestvo.“ Sv. Anton Padovanski je posebno rad častil Mater božjo z besedami: „O preslavna, nad vse zvezde povikšana Mati!“ Posebno prisrčne pa so besede sv. Frančiška Asiškega; ki je vse stvari imenoval svoje brate in sestre: „Hvaljen bodi Gospod za vse njegove stvari, posebno pa za našega brata, veličastno solnce, ono nam daje dan in razsvetljuje z zlatimi žarki. O Gospod, solnce je zares tvoja podoba v svojem čudovitem blesku. Hvaljen bodi Gospod za naše sestre, luno in zvezde; Ti sam si jih vpodobil v njih bleščobi in lepoti na nebu! Hvaljen bodi Gospod za našega brata, ogenj, ki nam služi, da razsvetljuje noč. Lep je, prijeten, mogočen in močan!“

Zemlja nas posebno spominja resnice: Prah si in pepel in kmalu kmalu razpade tvoje telo, s katerim se zdaj tako ponašaš, mu strežeš, ga lepotičiš itd.

V zemlji bo tvoja zadnja hišica, pa kako preprosta, kako majhna! Glasno ti torej kliče na ušesa Jezusov opomin: „Ne zbirajte si zakladov na zemlji, katere rja konča, molji snedo, tatovi izkopljejo in ukradejo“ itd.

A tudi k hvaležnosti nas priganja zemlja, ker nam jo je Bog dal za mater, po kateri nam deli svoje dobrote. Zato tako preprosto lepo opomni sv. Frančišek Asiški: „Hvaljen bodi moj Gospod po naši materi, zemlji, zakaj ona nam daje hrane, ona vzdržuje naše stopinje, rodi nam najraznovrstnejšega sadja in vsakovrstno barvanih cvetlic in prekornih zelišč.“

Dedek in kozel.

Dedek dremlje tam na klopi,
V ustih pipo stiska, kima . . .
Sanja, da je v zlati lopi,
Kakršne še cesar nima.

Končno kozel se domisli,
Da ga dedek s tem izziva,
Saj pri njem je vedno v čisli
Nagajivost nagajiva.

Kozel gleda, pa ugiblje — —
Dedka danes ni umeti.
Kaj pač z glavo vedno ziblje?
Hoče morda kaj veleti?

Hop! — Kar plane proti klopi,
Dedek kinkne, pipa pada . . .
Kozel trkne, dedek lopi
Dol na tla kot težka klada.

Anton Maslè.

Ob suši.

Oj oblaki snežnobeli
Kam, o kam ste odhiteli?

Več ne kane kapljá name,
Tu ni več življenja zame...

Suša muči že zemljico,
Muči revno me cvetico.

Skrij se zopet solnce vroče,
Pošlji Oče hladne moče!

Dežek zemljo naj oblije,
Novo naj življenje vzklije!

Taras Vasiljev.

